

Jocs Paralímpics Barcelona 92

“Ens falta el Ghandi dels paralímpics”

Àngel Marín, 26 anys, disminuït físic (malformació del braç dret), esportista paralímpic que va guanyar tres medalles d'or i dues d'argent a les passades olimpíades de Seül. A Barcelona ho tornarà a intentar.

A vegades ens sorprenem d'esdeveniments que sobresurten un poc de la norma, i per mínima que sigui la diferència, ja ens emociona. De la mateixa manera, a voltes passen per davant nostre fets espectaculars de debò i hi passem olímpicament per alt. Aquest és el cas d'aquest esportista.

—¿Poder participar en els Paralímpics de Seül i guanyar cinc medalles, li va venir molt de cop?

—Sí, no sabia contra qui corria ni coneixia la gent de la selecció, només hi tenia un amic. Vaig córrer els 800, 1.500 i 5.000, i vaig guanyar aquestes tres proves i superar els tres rècords del món. Més endavant, l'any 90, vaig tornar a guanyar a Assen, Holanda. L'última competició internacional que he fet va ser al míting de Barcelona, l'any passat, on vaig quedar segon en 800 i 1500.

—¿Quan va començar a fer esport?

—Als quinze anys vaig començar, perquè un professor que tenia a BUP, Manolo Ballesteros, era entrenador del Club Gimnàstic Barcelonès, i m'inicià en cros i pista. Vaig participar en la cursa d'El Corte Inglés i en altres curses populars; l'any que guanyà Pere Casacuberta vaig arribar tercer de la categoria júnior. L'any 87 vaig participar en campionats d'Espanya per clubs i després, al maig del 88, vaig contactar amb la federació d'esports per a minusvàlids i em van adreçar al campionat de Santa Pola, i d'allí a Seül. L'entrenament per a aquells jocs paralímpics, el vaig fer amb quatre mesos d'antelació. Abans no en sabia res; per no saber, ni sabia què eren els paralímpics. Ha estat el procés de passar de l'atletisme no minusvàlid al minusvàlid.

—¿Com veu els Paralímpics de Barcelona'92?

—Crec que és la contribució més important que es fa perquè es conegui el món dels minusvàlids. Es demostra que aquest esport és d'alt nivell. Com passa amb tot,

Àngel Marín afirma que les entitats estatals ignoren l'esport per a minusvàlids perquè no saben que existeix i no li veuen futur.

hi haurà polítiques i coses pel mig, des de qui dona la medalla, que s'hi apunta a última hora i no ha ajudat mai, fins a l'últim. Però tot i així, ho veig positiu; si no, no hi participaria. A més, pot anar molt bé per als qui vinguin després, que tinguin ajudes de l'estat, beques...

—¿Vostè no n'ha tingudes...?

—Ni jo ni ningú. Ara, però, hi ha alguna cosa de la fundació ONCE. Fa un any van fer un projecte entre aquest organisme, el Consell Superior d'Esports i el Ministeri d'Afers Socials, pel qual cadascun havia de posar-hi una part del pressupost. Al final, només l'ONCE n'hi ha posat. Les entitats estatals creuen que l'esport per a mi-

nusvàlids no té futur o bé que no existeix, sobretot el Consell Superior d'Esports, contra el qual surten totes les declaracions dels atletes, perquè no han fet res. És el que et deia, allò de sortir a última hora i donar medalles, segur; però, fer, no fan res. Ara, últimament he tingut el suport de la casa d'esports Benito, de Menorca, que m'ha donat material.

—¿Però la inversió en instal·lacions ha estat molt grossa, no?

—Sí, però han aprofitat tot el que han fet per als Jocs Olímpics. Han hagut de gastar molts diners, sobretot a la Vila Olímpica, que està molt ben condicionada amb rampes i espai per a les cadires de rodes. Bona

part del capital surt de la Fundació ONCE, que no té per què fer-ho, ja que és feina de l'estat o de l'Insero.

—*¿Com valora que per als Paralímpics només s'hagi trobat el patrocini de l'ONCE?*

—És preocupant, però de totes maneres, el suport més fort ve de la gent. És una manera de fer esport que no es coneix, però que és espectacular i de qualitat. Per tot això crec que serà un èxit a Barcelona. Ja ho va ser a Seül; el que passa és que és tan lluny que aquí no va arribar i per la televisió pràcticament ni ho van fer.

—*A la Vila Olímpica, potser hi han fet*

—*¿Els Paralímpics serviran per a conscienciar la gent?*

—Sí, els Paralímpics no sols abasten l'esport sinó que van molt més enllà. Això m'anima a anar més lluny. Podria col·laborar amb alguna associació, però crec que el que faig és una de les millors maneres de contribuir a canviar les coses. Amb els Paralímpics es posen de manifest les necessitats de les persones amb minusvàlues, que són igual en drets que les altres.

—*¿Hi ha algun prejudici de la gent sobre els jocs paralímpics?*

—Al principi, potser sí, però després no. Com amb tot, pot haver-hi gent que li

tradiccions: és el president de La Caixa, però també està ficat en l'esport per a minusvàlids i en altres llocs. Així i tot, no va fer res, i aquest any no se què farà. El que passa que no volen gastar-se calers; qualsevol persona pot finançar el que sigui, quan sap que no hi haurà cap èxit. Aquí es veu com tot el que fan és fals.

—*Aquesta situació discriminatòria ¿canviarà després dels Jocs de Barcelona?*

—Suposo que sí, perquè si ens quedem igual hi haurà merder, altre cop. Sobretot ha de canviar per part de l'estat i no tant de La Caixa, que al cap i a la fi si hi és, millor, ja que podré dedicar-m'hi més i fer millors marques. Però l'Estat hauria de fer una legislació per als minusvàlids, igual com la que tenen els altres esportistes i entrenadors sense deficiències físiques. Treballem amb mínims i hi ha moltes despeses; potser l'únic avantatge és que després ningú no et pot demanar comptes del que fas...

—*¿Què ha significat per vostè poder fer esport?*

—Completar-me com a persona, però també tenir alguns problemes, davant les moltes dificultats que trobes, tan sols per a viure normalment. Però continuaré lluitant; encara tinc corda per a estona. Aniré a Barcelona i hi participaré, i el dia que em donin més diners per a fer esport en un altre lloc, doncs fixaré per aquell país, i més quan aquí mai no m'han donat suport.

—*¿Aquesta discriminació esportiva té solució?*

—No ho sé, però això s'ha d'arreglar, o aquí no correrà ningú. O les institucions tenen afany de canviar alguna cosa o es munta l'espectacle. I no parlo només per mi, sinó per tota la selecció. Per tant, més que un repte per a nosaltres ho és per a les institucions.

—*¿Fins on podria arribar per a cridar l'atenció sobre els problemes del seu col·lectiu?*

—Cada dia es podrien fer moltes coses; per exemple, parar-se al mig de la carrera i asseure's o no travessar la línia de meta i deixar que passin els altres.

—*¿Està disposat a sacrificar una cursa per a denunciar tot això?*

—Sí. Només que aconseguís millorar un 1% la nostra situació, seria capaç de no córrer a Barcelona. Però em penso que, després dels Jocs podríem tenir exactament la mateixa entrevista. Sóc pessimista, però no deixo de lluitar; potser ens faria falta un Ghandi dels Jocs Paralímpics.

Oriol Cortacans

moltes rampes, ¿però la ciutat està preparada per a les persones amb minusvàlues?

—No, hi ha molts instituts i centres públics, sobretot als pobles, que segons la deficiència física, no hi pots anar a estudiar. Hi ha moltes coses per resoldre i desitjo que els jocs siguin un motiu perquè la gent se n'assabenti. Per exemple, el servei públic per a minusvàlids rep moltes queixes, ja que no són puntuals, has de quedar amb ells a dia i hora. Falla el de sempre: si no hi ha inversió de la Generalitat o de l'estat no se solucionarà. Cal tirar escales avall i fer ascensors. A més a més, cada dia la gent té més inquietuds; hi ha accidents i cal continuar vivint.

agradin més i gent que no tant. Quan la gent vagi a l'estadi o ho vegi per la TV canviarà tot. Jo tampoc no en sabia res abans, i ara el que se és que hi ha gent que salta 2,6 metres amb una cama. Això no té gens de mèrit, en té perquè és esport; però no perquè sigui morbós. Però encara hi ha actituds amb prejudicis, com la de Televisió Espanyola, que no va transmetre els Jocs Paralímpics de Seül per no ferir la sensibilitat dels telespectadors.

—*¿Quan vau tornar dels Jocs de Seül amb 43 medalles, com vau valorar que La Caixa no us concedís les beques que havia promès per cada guardó?*

—En Samaranch és un home ple de con-

CARME PUERTOLAS

